

Eäni vuosikymmenii takkoa

Mie uon käynt kuuntelemmoa eäni. Eäni kolme-neljä vuosikymmenä takkoa.

Ei, en mie uo tult sen hullummaks ko uon jo entuuvest olt. Se johtuup näist murtehiist ko ovat tulliet nii muotii.

Se olj se Heli teält Uuvestkaupunkiist, kuka laitto pulun, moalinnun vai pitäsiks miu

sannuo, torlunnun, vettie uimoo. A vot, hänest tulkii täht, näkkyyp televisiioskii harva se viikko. Muuval Suomes ihmetteliit, jot mitä teä hoastaap. Tök tök tök se tikuttaap lyhkäsiil virkkehiil, jot kukkoa ei ymmärtänt mitteä.

Jo tuost on vuos aikoa, nii järjestettii ensimmäine Murremankel teäl ja väkkii olj ko talvella Talikkala markkinoilla.

Seuroaval viikol lehes joku kysel, jot mis kuuluu mei karlaisii eän. Myö ja! Miksei myö ja?

Mie jo käin vastoamaa siihe, jot ko ei myö nuoremmat osata. No, se jäi sillo siihe.

Mie ko työksein kirjotan, nii on se jeänt kutkuttammoa, jot osaisinkoha miekii murtiel... a mut sit mie uonkii suos ja syväl.

Mil murtiel mie siit kirjottasi, ko mie en mitteä niist hyväst ossoa! Jos mie jotaki puhun, ni se on vissii tätä lounaismurretta, liek hää Laitilas tarttunt nii lujast. Mie uon päätelt, jot

Täs ei uo pulu ko käk. Ko kerta karjalaist tullit tän käet taskus

miul on kameleonti kielkorva, ko kaik tarttuut nii nopiast. Ei huolj olla ko viiko ulkomail, ni mie jo käyn ajattelemoaki enklanni kielel.

Mut kaikil niil murtehiil mie olen puolkieline - nuotti käyp kii, mut sanat puuttuut.

Tunnustettoa: kyl mie yritti uuvekskaupunkiks kirjottoa. Mut siin käi nii, jot miul tuli nii paha omatunto, jot miu pit lopettoa.

Ei hyö vakkasuomalaist minnuu tarvitse, jot hyö saavat murtiese säilymmeä. Heil on hyväst asjat, heil on mistä ponnistoa. Heitä on paljo ja hyö kuuliet sama nuoti korvissoase joka päivä.

En mie nyt mihäkää ristiretkel uo lähös Metsäpirti murtie säilyttämiseks. Puolkielinen mie uon karjalaisenakkii, ko miu issäi suku on iha keskelt Suomelahtie ja hyö hoastoit siel iha toiselveisi. Voa olisha se metka, jos myö yhes voitais jottai tehdä, jottei iha kokonaa unehtuis mite mei omat esvanhemmat hoasteliit.

Mie en ensikää väitä, jot teä mitä mie uon kirjottant, ois milleä viisii oikiast nii ko hyö haastoit. Mut työ ko tiiättä paremmi, auttakoa työ meitä nuorempii. Miul soap lähetteä vaik punakynäl korjatu kopio täst pakinast, mie loppoan ottoa

opiksein.

Ja kirjottakkoa työ muutki. Siel mei Murremankelis sannoit, jot se ei kuole pois mitä käytetää. Ei se nii yle vaikiaa uo, mut ei soa olla liia ankara oppimestar itselliese. Mitä siit sit, jos joku sannuop, jot ei se nii mänt! No ei mänt, no mite se siit mänj? Mite sie sen siit sanosit?

Mie siis uon käynt kuuntelemmoa eäni kolme-neljä vuosikymmenä takkoa. Hilja. Hilma. Helena. Aili. Akseli. Heiät mie muistan. Iä särkeämät eänet, jiit mitkä pyörähtää nii mukavast, ässät mis on niiko pehmiämp suhaus, sävel mikä nousuo, laskuo, käyp pulppuilemmoa iha toisel viisii ko mitä lounassuomalaisiil. Iha ko karlaisiil olis nii paljo enemmän sanottavvaaki.

Papa ja mummo, Alperti ja Anna-Liisa, hei eäntä en soa kuuluvii vaik mie mite yritän. Pitäsiks sitä männä Lokalahe hautausmoal iha hiljaa istumoa...

Raija

**Ahtiaisen Kaija ja Herrala Eino
tyttöloist se, kenest tulj lehtnaine**